

δυνάμεώς της, διὰ νὰ κατορθώσῃ τὸ εἰς αὐτὴν ἐπιβε-
βλημένον ἔργον. Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ μάθωμεν, ἐὰν ἀποκατέστη
ἡ τῆς Βιέννης συνθήκη, καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ ὑποστη-
ρίξωμεν τὰ δίκαιά μας, ζητοῦντες ἐπιμύτως τὴν ἐκπλήρωσιν
τῶν ὁρισμῶν τῶν ἀφορώντων τὴν Πολωνίαν. Ἐρρέθη ὅτι δὲν
εἶναι ταῦτα ὑπόθεσις Ἀγγλική· ἀλλ' ἀρά γε δὲν συναρτᾶται
ἡ τιμὴ τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ τὴν λύσιν της; Ἀρκεῖ μόνον νὰ δι-
εξέλθωμεν τὰ ἐπὶ τοῦ Ἰπουργείου τοῦ λόρδου Καστελαραϊγίου
γεγονότα, διὰ νὰ πεισθῶμεν ὅτι αὕτη εἶναι ὑπόθεσις Ἀγγλι-
κή. Ἐλησμονήσαμεν ὅτι ὁ λόρδος Καστελαραϊγίος διεκήρυξε
τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὅτι ἡ αὐτονομία τῆς Πολωνίας ἦτο τῶν
ὄντων οὐκ ἄνευ εἰς τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης;

« Ποτὲ δὲν ἤθελε συγκατανεύσει νὰ ἴδῃ τὴν Πολωνίαν συ-
γκαταρτιζουσαν μέρος τῆς Ῥωσίας. Ἡ τῆς Βιέννης συνθήκη
ἐπέσχετο σύνταγμα εἰς τὴν Πολωνίαν. Ὅχι δὲ μόνον δὲν ἐ-
δόθη τὸ σύνταγμα, ἀλλὰ κατελύθησαν καὶ αἱ ἀρχαῖαι συν-
τάξεις της. Δὲν εἶναι οὔτε ἐν τῶν ἀρθρῶν αὐτῶν, τὸ ὁποῖον
δὲν κατεπατήθη ἀναισχύντως. Ἀρά γε δὲν ἐδικαιώθησαν οἱ
Πολωνοὶ ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅτι ἔλαβον τὰ ὄπλα
κατὰ τῶν δυναστῶν αὐτῶν; Ναι, τὸ ν' ἀπαρνηθῶμεν εἰς τὴν
Πολωνίαν τὸ ὁποῖον ἔλαβε δίκαιον τοῦ νὰ ἐπαναστῇ κατὰ
τῆς Ῥωσίας, εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ ν' ἀμφισβητήσωμεν εἰς τὴν
Ἀγγλίαν τὸ ὁποῖον ἔλαβε δίκαιον τοῦ νὰ ὑψώσῃ εἰς τὸν θρό-
νον τὸν Ἀραυσῶνιον οἶκον. Κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις
κατελύθη ἡ θεμελιώδης συνθήκη, καὶ ἔγινε προσφυγὴ εἰς τὴν
νόμιμον δύναμιν. Ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ὁμιλεῖ εἰς τὴν
προκήρυξιν του περὶ τῆς Πολωνικῆς ἐπαναστάσεως, ὡς περὶ
φατριαστικοῦ ἔργου· παράξενος ἀπολογία, διότι τὴν ἐσέφησεν
ὅλων της τῶν ἐλευθεριῶν. Θέλουν νὰ συγχωρήσωσιν εἰς τὸν
Κυριάρχην τοῦτον νὰ οἰκειοποιηθῇ τὰ πρωτεῖα τῆς Εὐρώπης;
Ὅχι βέβαια· ὅλα λοιπὸν αἱ Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις πρέπει νὰ
ζητήσωσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐν Βιέννῃ συνθήκης. Ἀντὶ δὲ
τούτου χιλιάδες καταδικῶν ὁδοιποροῦν καθημέραν σιδηρο-
δρόμοις πρὸς τὴν Σιδηρίαν. Ἰδοὺ ποῖαν περιποίησιν προη-
τοίμασεν εἰς τοὺς Πολωνοὺς ἡ ἐπιείκεια τοῦ Αὐτοκράτορος.»

« Ἡ βουλὴ τοῦ Αὐτοκράτορος εἶναι νὰ διαγράψῃ ἐκ τῶν
ἐθνῶν καὶ νὰ ἐξουθενώσῃ τὴν Πολωνίαν. Ἡ Ἀγγλίς ἔχει τὸ
δίκαιον νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ ἐναντίον τῶν παραβιάσεων
τούτων. Ἡ ἐπιθυμία τῆς Ῥωσίας εἶναι νὰ συστήσῃ τὴν
οἰκουμενικὴν μοναρχίαν ἐν τῇ Εὐρώπῃ· χρέος δὲ τοῦ ἔθνους
τούτου εἶναι νὰ διαμκρυτηθῇ κατὰ τῆς διαγωγῆς τῆς
Ῥωσίας, ὡς ἐπικυνδύνου διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου, καὶ
ἐναντίας εἰς τὴν τιμὴν καὶ εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Ἀγγλίας»
Ζητεῖ ἔπειτα ὁ Κύριος Φεργουσσὼν νὰ κοινοποιηθῶσιν εἰς
τὸ Συνέδριον διάφορα ἔγγραφα, ἐν οἷς καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ
ἐν Πετρούπολει Πρέσβεως τῆς Ἀγγλίας ἡ συνοδεύουσα τὴν
Ῥωσικὴν προκήρυξιν.

Ὁ λόρδος Πάλμερστον εἶπεν:—« Ἐπειδὴ οὐδαμῶς διανο-
οῦμαι νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Κυρίου Φεργουσσῶ-
νος, δὲν θέλω ἐπεξέλθῃ ὅλα τὰ περὶ ὧν ἐλάλησεν ἀντικείμε-
να. Μὲ τὴν συνθήκην τοῦ εὐαισθησίαν καὶ κρίσιν διεκήρυξεν ὁ
ἐντιμος φίλος μου ὅτι δὲν ἤθελε νὰ καταδικάσῃ τὴν Κυβέρ-
νησιν εἰς τὸ ν' ἀπολογῆται διὰ τὴν ὡς πρὸς τὰ πράγματα
τῆς Πολωνίας διαγωγὴν της. Κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς τὰς
ὁποίας εὐρίσκεται ἡ Εὐρώπη, ἐννοεῖ βέβαια τὸ Συνέδριον τὰς
αἰτίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιτρέπουσι τὰς περὶ τῶν τοιούτων
ὑποθέσεων συζητήσεις. Ἄς εἶναι πεπεισμένον ὁμως, ὅτι δὲν
τυφλῶνται ἡ Κυβέρνησις εἰς τὰ ὁποῖα τὴν παρέχει δίκαια
ἡ τῆς Βιέννης συνθήκη τοῦ νὰ ἐξηγηθῇ τὴν γνώμην της περὶ
τῆς διαγωγῆς τῆς Ῥωσίας πρὸς τὴν Πολωνίαν. Τὸ δίκαιον
τοῦτο δὲν ἐπιβάλλει, κατὰ ἀλήθειαν, χρέη διάφορα τῶν ὅσα

ἔχουν αἱ ἄλλαι Δυνάμεις αἱ συνοπογραψάσαι τὴν συνθή-
κην ταύτην. Δὲν εἰμπαρῶ τώρα νὰ κοινοποιήσω εἰς τὸ Συνέ-
δριον ὅλας τὰς περὶ τούτου γενομένας διακοινώσεις· ἀλλὰ
πάλιν λέγω ὅτι ἡ Βουλὴ δύναται κατὰ πάντα νὰ ἐμπιστευθῇ
εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὅτι ἡ τῆς Βιέννης συνθήκη θεωρεῖται παρ'
αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἀληθινήν της ἐποψίν, καὶ ὅτι τὰ γεγόμενα κι-
νήματα εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἡρμοζόν μᾶλλον εἰς τὰς κα-
θολικὰς περιστάσεις τῆς Εὐρώπης. Ἐρρέθη περὶ τῆς ὁμότη-
τος τῶν παρὰ τῆς Ῥωσίας κατὰ τῆς Πολωνίας ληφθέντων
μέτρων· ἀλλ' ἡ πολιτικὴ της ἐξ ἐναντίας εἶναι τὸ νὰ συνδια-
λέξῃ πρὸς ἑαυτὴν, ὅσον δύναται, τὰ αἰσθήματα τοῦ Πολωνι-
κοῦ ἔθνους. »

Ἀφοῦ ἐλάλησαν διάφοροι ἄλλοι περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσε-
ως, ἀναστὰς ὁ Κύριος Πείλ εἶπεν.

« Ἐπεθύμουν νὰ ἐπληροφοροῦντο καλῆτερον περὶ τῆς προ-
καιμένης ὑποθέσεως τινὲς τῶν ἐντίμων Βουλευτῶν, πρὸ τοῦ
φερθῶσιν εἰς τὸ νὰ ἐξηγήσωσι τὰς γνώμας των μὲ ἐντόνους
ἐκφράσεις. Προκριτώτερον νὰ ἐλέγγοτο ὅτι αὕτη ἦτον ἀρίστη
εὐκαιρία τοῦ νὰ κηρύξωμεν μετὰ τῆς Γαλλίας τὸν πόλεμον
κατὰ τῆς Ῥωσίας· ἀλλὰ στοχάζομαι ὅτι, ἐάν ποτε ἦτο περί-
στασις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε μᾶλλον νὰ σταθμίζωμεν
τοὺς λόγους μας, καὶ τὴν φύσιν τῶν ὑποσχέσεων καὶ ὑποχρε-
ώσεων μας, ὡς πρὸς τὸ ἐνδεχόμενον τοῦ πολέμου, αὕτη
εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ παρούσα. Στοχάζομαι ὅτι ἡ πρό-
τασις εἶναι κατὰ πάντα ἕλλογος· μόνον δὲ μίαν προσθήκην
θέλω προβάλλει, διὰ νὰ τὴν κάμω πληρεστέραν. Πολλὰ ἐλα-
λήθησαν περὶ τοῦ παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου δο-
θέντος εἰς τὴν Πολωνίαν συντάγματος κατὰ τὴν ἐν Βιέννῃ
συνθήκην. Νομίζω πολλοῦ λόγου ἄξιον νὰ μᾶς παρουσιασθῇ
ἀντίγραφον αὐτοῦ τοῦ συντάγματος, καὶ προβάλλω νὰ προ-
σταθῇ τοῦτο εἰς τὴν πρότασιν τοῦ ἐντίμου Βουλευτοῦ.

« Ἐπρεπε νὰ εἶμαι ὁ ποταπώτατος τῶν ἀνθρώπων, διὰ
νὰ δικαιώσω τὰς κατὰ τῶν Πολωνῶν ἀπηνεῖς πράξεις· ἐάν
αἱ πράξεις αὗται ἔγειναν, ὡς λέγεται, εἶναι ἐπίσης ἀδικοὶ
καὶ ἀντιπολιτικά. Ἀλλ' ἔωσού ἀποδειχθῶσι, ζητῶ τὴν ἄδειαν
ν' ἀναβάλλω τὴν περὶ τούτου κρίσιν μου. Περὶ δὲ τῶν ἐκ-
φράσεων, τὰς ὁποίας μετεχειρίσθησαν ὡς πρὸς τοὺς ἄλλο-
γενεῖς κυριάρχας, σύμφημι μὲ τὸν ἀποδοκιμάσαντα αὐτὰς
Βουλευτὴν, ὡς συμβαλλούσας εἰς τὸ νὰ ψυχράνωσι τὴν πρὸς
ἡμᾶς φιλίαν τῶν ἄλλων Δυνάμεων, καὶ ἀπ' εὐθείας ἀντιβαίνου-
σας εἰς τοὺς ἰδίους ἡμῶν πολιτικούς σκοπούς. Δὲν ἀμφισβητῶ
περὶ τοῦ δικαίου, τὸ ὁποῖον ἔχουσιν οἱ βουλευταὶ γὰ μετα-
χειρίζονται τοιαύτην διάλεκτον, ἀλλὰ δὲν στοχάζομαι ὡς
πολλὰ πολιτικὸν πρᾶγμα νὰ διεγείρωμεν περὶ τὸν Αὐτοκρά-
τορα τῆς Ῥωσίας τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀπρέσκειαν τῶν ἰδίων
αὐτοῦ ὑπηκόων, διὰ νὰ τοὺς παροξύνωμεν εἰς ἐκδίκησιν
τῶν ὁποίων εἰμπαροῦν νὰ ἔλαβον ὕβρεων. »

Ἡ πρότασις ἐδέχθη μετὰ τῆς προσθήκης.

(Ἐφ. τῶν Συζητήσεων.)

Αὐτόθεν, 22 Ἰουνίου. — Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Τα-
χυδρόμον τὰ ἐξῆς περὶ τῆς εἰς Πετρούπολιν πρεσβεύσεως
τοῦ Λόρδου Δούραμ. « Ἐάν ἦσαν συνέται ἡ Αὐστρία καὶ ἡ
Ἡρωσία, ἤθελον ἐνωθῇ μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν μέγαν σκοπὸν
τῆς ἀποστολῆς τοῦ Λόρδου Δούραμ. Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἐλπίζο-
μεν νὰ τὰς ἴδωμεν, οὔτε ταύτην, οὔτε ἐκείνην, ἐγκαταλιμ-
πανούσας τὴν συμμαχίαν τῆς Ῥωσίας καὶ τὸ δυναστευτικὸν
σύστημα τῆς Πολωνίας, ὅ, τι καὶ ἂν εἴπῃ ὁ λόρδος Δούραμ,
καὶ ὅ, τι καὶ ἂν γράψῃ ὁ λόρδος Πάλμερστον.

Ἡ ὑπόθεσις ἐξήρτηται ὅλη ἐκ τῆς μηνημότητος τοῦ Ἰπουρ-
γείου τοῦ Λόρδου Γραϊ. Ἀς διακρίνῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἰπουργείου
τοῦτο κατὰ τὸν ἐρχόμενον Δεκέμβριον, καὶ ἡ Αὐστρία, Πρω-

9 Ιουλίου 1832.

Αρ. 9.

ΕΤΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, — ΕΝ ΝΑΥΠΑΛΙΩ.

ΕΘΝΙΚΗ

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἑτησία, Φοίνικες 36.

Ἑξαμηνιαία ..... 18.

Τριμηνιαία ..... 9.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται, ἐνταῦθα μὲν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἑφημερίδος, εἰς ἅλα δὲ τὰ λοιπὰ μίση τοῦ Κράτους, παρὰ τοῖς Ἐπιστάταις τοῦ Ταχυδρομείου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

ΕΠΙΣΗΜΑ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ.

Αρ. 306.

Πρὸς τὰ κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν Δικαστήρια.

Ἡ Γραμματεία τῆς Δικαιοσύνης ἐπὶ τοῦ Κ. Ι. Γεννατᾶ ἔχεν ἐκδώσει κατὰ τὰς 5 Ὀκτωβρίου 1830 ἐγκύκλιον ὑπ' Αρ. 3328, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅσας οἱ καταδικαζόμενοι δυστροποῦν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν δικαιωμάτων, ὑποχρεοῦνται νὰ τὰ πληρύνουν οἱ ἐνάγοντες, καὶ νὰ τὰ λαμβάνουν ἔπειτα παρὰ τοῦ καταδικασθέντος, ὁμοῦ μὲ τὸ δικασθὲν παρὰ τῆς ἀποφάσεως.

Καὶ ὁ νόμος καὶ τὸ δίκαιον ἀπαιτεῖ, τὰ δικαστικά δικαιώματα νὰ πληρύνωνται ἀπ' ἐκεῖνον, ὅστις καταδικάζεται παρὰ τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτῶν.

Αἱ ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων πρέπει νὰ ἐκτελῶνται καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν, ἡ δὲ νομοτελεστική ἐξουσία δὲν δύναται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὰς μεταβάλλῃ κατ' ἀρέσκειαν.

Ἡ ὑπ' Αρ. 3328 ἐγκύκλιος, ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀνατρέπουσα τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις, δὲν θέλει ἔχει πλέον οὐδεμίαν ἰσχύν, καὶ ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἐπλήρωσαν τὰ δικαστικά δικαιώματα, εἰς τὰ ὁποῖα κτεδικάσθησαν, δὲν δύναται νὰ δικαιολογήσουν δι' αὐτῆς τὴν δυστροπίαν τῶν.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 5 Ιουλίου 1832.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύ. Γραμματεὺς Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ.

ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐκ Ναυπλίου, 9 Ιουλίου.

Τὸ κατὰ τὸν Μάρτιον νικηθὲν κόμμα, ἂν καὶ δὲν ἔδοξίμασε κάμειαν καταδρομὴν ἀπὸ τοὺς νικητὰς, ἂν καὶ δὲν ἀνταπεδόθησαν εἰς αὐτὸ τὰ ἴσα ἀπὸ τοὺς παθόντας, παραδόξως ὅμως διετήρησε μνησικακίαν καὶ ἐχθροπάθειαν, ἥτις πρέπει νὰ μᾶς φέρῃ εἰς ἐκπλήξιν. Ἡ Κυβέρνησις, αἰσθανομένη τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν δύναμιν τῆς κοινῆς γνώμης, ὑπέθετεν ἀναμφιβόλως ὅτι αὐτὸ δὲν ἠδύνατο νὰ καταντήσῃ εἰς τὸσον τολμηρὰ καὶ παράφορα κινήματα. Καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἰδοὺ σήμερον προσπαθεῖ ἀναφανδὸν πλέον νὰ διεγείρῃ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον εἰς διάφορα μέρη τῆς Πελοποννήσου. Ἐλπίζομεν ὅτι θέλουν ἐπανέλθῃ ὀργήγορα οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐκ τῆς ἀπάτης τῶν, καὶ εἴθε νὰ κέρξῃ τοῦτο εἰς καιρὸν, προτοῦ ἀναλάβωσι μεγαλητέρην ἐνοχλήν, καὶ ἐφελκύνωσιν ἐξ ἐκείτων τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ, βάλλοντες εἰς κίνησιν τὰ προσφιλέστερα συμφέροντά του.

— Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν συναθροίσας ὁ Καλλέργης περὶ τοῖς

200 στρατιώτας κατέβη ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Πελοποννήσου, καὶ ὠχυρώθη χιφνιδίως εἰς τοὺς Μύλους. Χθὲς καὶ σήμερον πολεμεῖται ἐκεῖ ἀπὸ τὰ ἀνδρεία στρατεύματα τῆς Κυβερνήσεως, καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁσονούπω λαμβάνει τέλος αὐτὴ ἡ σκηνή.

Κατὰ τὰς ἐκ Σμύρνης εἰδήσεις, ὁ Βυζαντινὸς στόλος ἐξέπλευσε τοῦ Ἑλλησπόντου περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰουνίου, συνιστάμενός ἐκ 50 πολεμικῶν πλοίων, ἐν οἷς δύο τρίκροτα καὶ 8 δίκροτα, καὶ ἐξ 80 φορτηγῶν, καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν Κρήτην.

Ἀπὸ πλοίων δὲ ἐκ τῶν παραλίων τῆς Ἀσίας ἔλθον ἐμάθομεν ὅτι ὁ τε Βυζαντινὸς καὶ ὁ Αἰγυπτιακὸς στόλος εὗρισκοντο εἰς τὸ Κιλικίον πέλαγος, καὶ πιθανὸν ν' ἀκούσωμεν κατ' αὐτὰς τὴν σύγκρουσίν των. Ὁ Αἰγυπτιακὸς στόλος εἶναι ὠχυρωμένος καὶ ἀπὸ ἱκανῶν πυρπολητῆρια.

— Αἱ ἐφημερίδες τῆς Σμύρνης ἀναφέρουν ὅτι Γενικὸς στρατιωτικὸς Ἐπιθεωρητὴς ἐστάλη εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν παρὰ τῆς Πύργας, διὰ νὰ διευθύνῃ τὴν κίνησιν τῶν τελευταίων σωμάτων, τὰ ὁποῖα ἠνώθησαν μὲ τὸν στρατὸν, καὶ διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὸν Ἀρχιστράτηγον τὰς νέας διαταγὰς τοῦ Σουλτάνου. Αἱ τελευταῖαι ἐκ τῆς Συρίας εἰδήσεις λέγουσι ὅτι ἡ προσθοφυλακὴ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στρατεύματος εἶχε κινηθῇ πρὸς τὸ Ἄμμὰ καὶ τὸ Χαλέπι.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐκ Λονδίνου, 17 Ἰουνίου. — Ἐν τῇ χθесινῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ τῶν Κοινῶν Συνεδρίου ἐκινήθη ἡ περὶ τῆς Πολωνίας πρότασις, τὴν ὁποίαν προειδοποίησεν ὅτι ἐμελλε νὰ κάμῃ ὁ κύριος Φεργυσὼν. Ὁ Βουλευτὴς οὗτος ὠμίλησεν ὡδὲ πως.

« Ὅτε τις τῶν γενναίων στρατηγῶν ἐπεκαλεῖτο τὴν προσοχὴν τοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν ἐμβριθὴ ταύτην ὑπόθεσιν, ἐλυπήθη τότε ὅτι δὲν ἐξηγήθη τὴν ζωηρὰν καὶ ἐνδόμυχον συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἡσθανόμην ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τῆς Πολωνίας· ἀλλ' ἐφοβούμεν μὴ προξενήσω τὴν ἐλαχίστην δυσκολίαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, κινῶν τὴν δεινὴν ταύτην ὑπόθεσιν, ἥτις ἐγγίζει ὅχι ὀλίγον τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀγαθὴν πίστιν τῆς Ἀγγλίας. Σήμερον δὲν ὑπάρχει τὸ ἄτοπον τοῦτο πλέον, καὶ ἐὰν ἔχῃ ἀπόφασιν νὰ ἐνεργήσῃ ἡ Κυβέρνησις, τὸ κίνημά μου θέλει τὴν ἐνθαρρύνει διὰ νὰ ἐγκαρτερήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν ταύτης τῆς διαγωγῆς. Νομίζω καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν τῆς λείπει ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ λάβῃ δίκην τῆς κακώσεως τῆς Πολωνίας. Καὶ νομίζω ὡσαύτως ὅτι δὲν θέλουσιν εἶναι περιτταὶ αἱ περὶ τούτου προσπάθειαι τῆς. Ἐὰν δὲν ἦμην πάντῃ πεπεισμένος περὶ τῆς ἀγαθῆς πίστεως τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, κατὰ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου λαοῦ προσπάθειάς της, ἐὰν εἶχε παύσει ἡ Πολωνία τοῦ νὰ εἶναι βασιλεῖον αὐτόνομον, δὲν ἤθελον περιορίσει τὴν πρότασίν μου εἰς τὴν ζήτησιν τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἀπαιτῶ νὰ μᾶς κοινηθῶσι· διότι πρέπει νὰ γινώσκῃ ὁ κόσμος, ἐὰν ἐπράξεν ἡ Ἀγγλία ὅτι ἦταν

σία καὶ Ῥωσία θέλουν ἐννοήσῃ τὴν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀποφασίσαι περὶ τοῦ πρακτέου, ὁ δὲ λόρδος Γραι δύναιται νὰ προσκομίσῃ τοσοῦτα ἀποτελέσματα.

Ὁ γὰρ Ἰνδοξὸς Ἀγγλὸς Νομοδιδάσκαλος Κύριος Ἰερεμίας Βέν-
θαμ ἐβίβηκε τὴν 25 τοῦ παρελθόντος Μαΐου εἰς τὴν πατρίδα
τοῦ Ἰερμίνστερ, ὁ γδοηκοστὸν πέμπτον ἔτος ἄγων τῆς ἡλικίας του.

Ἡ ἀποκτὴ γράμματος ἐκ Ῥώμης, ἀπὸ τῆς 7 τοῦ Ἰουνίου.
— Ἡ βουλὴ τοῦ Ἀγκῶνος ἐκηρύχθη ἐλευθέρᾳ, καὶ οἱ κάτοι-
χοι ἐπέστησαν Κυβέρνησιν ὀκταμελῆ, ἐκλέξαντες δύο ἐκ
τῶν γενῶν, δύο ἐκ τῶν ἐμπόρων, δύο ἐκ τῶν συνηγόρων,
καὶ δύο ἐκ τῶν τεχνιτῶν. Ἐκήρυξαν δὲ ὅτι δὲν θέλουσι τοῦ
λαοῦ νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα εἰς τὰς ἐπαρχίας.
Τὰ Πάπικα στρατεύματα ὅχι μόνον ἐπεριφρονήθησαν, ἀλλὰ
καὶ τυπώθησαν παντοῦ, ὅπου ἐνεφανίσθησαν. Ἡ ταραχὴ
ἐγένετο μεγάλη, καὶ τὰ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ληφθέντα μέ-
τρα εἰς ἄλλο δὲν συνετέλεσαν εἰμὴ εἰς αὐξήσιν τοῦ κακοῦ.

Περὶ τοῦ ἀποφθέγματος τοῦ Ναπολέοντος « Πάντα ὑπὲρ
τοῦ λαοῦ, καὶ μὴδὲν διὰ τοῦ λαοῦ » (Ὅρα τὰ προ-
ηγούμενα εἰς τὸ προλαβὸν 23 φύλλον.)

Ἀλλ' ὅμως ἐπίσης σπουδαῖον εἶναι καὶ τὸ δεύτερον κῶλον,
« Μὴδὲν διὰ τοῦ λαοῦ. »

Κατὰ τὰς εἰς τὴν εἰσαγωγὴν ἐκτεθειμένας ιδέας, δὲν εἶναι
δυνατὸν νὰ ἐννοήσωμεν διὰ τῆς προτάσεως ταύτης, ὅτι τά-
χα μέλη τῶν κατωτέρων καταστάσεων καὶ τάξεων τοῦ λαοῦ,
ὅπου τὸ Σύνταγμα τῆς πολιτείας ἐδήλωσε τοῦτο, δὲν πρέπει
νὰ φθάσωσιν εἰς ἀντιπροσωπικὴν ἀξίαν· πολὺ δὲ μᾶλλον θέ-
λει εἶναι δίκαιον, τελεσιουργὸν καὶ ἀγαθοποιὸν, ὅταν πᾶν
ἰδιαίτερον συμφέρον ἐκάστου ἐν τῇ πολιτείᾳ τάγματος ἢ κα-
ταστάσεως ἀποσέλλῃ ἀντιπροσώπους εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ
συνέδρια ἀνδρᾶς παρ' αὐτοῦ ἐκλεχθέντας· ἐπειδὴ ἕκαστον τάγ-
μα πολιτῶν γνωρίζει ἀκριβέστερον τὰ ἴδια αὐτοῦ συμφέροντα
καὶ ἡ σοφὴ Κυβέρνησις λαμβάνουσα διὰ φανεράς ἐξομολογή-
σεως γνώσιν ὅλων τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ χρειῶν, θέλει διαλλάξει
ἐπιστημόνως πρὸς τὸ τέλος τῆς πολιτείας τὰ ἐτεροειδέστατα
συμφέροντα ἀνευ συγκρούσεως μεταξύ των καθότι εἰς πολιτείαν
καλῶς συντεταγμένην ἀπόλυτος σύγκρουσις τῶν πολιτικῶν
συμφερόντων εἶναι πρᾶγμα ἀκατανόητον. Ὅθεν εἶναι ἀπόδει-
ξις ὑψηλῆς πρακτικῆς πολιτικῆς σοφίας, ὅτι πολλὰ Γερμανι-
καὶ Κυβερνήσεις (ἀφ' οὗ ἔδωκε τὸ παράδειγμα ὁ Γουζάβος
Βάβας ἐν Σουηκίᾳ) ἀπέπεισαν καὶ εἰς τῶν χωρικῶν τὸ τάγ-
μα εἰσοδὸν εἰς τὸν χορὸν τῶν βουλευτῶν τοῦ ἔθνους. Κατὰ
τὴν προεκτεθειμένην ἄρα πρότασιν δὲν πρέπει οὐδαμῶς μῆτε
ἢ ἐκ τῶν κατωτέρων κλάσεων τοῦ ἔθνους διαγωνιζομένη πρὸς
τὰ ἄνω ἀρετῇ, μῆτε ἢ ὁμολογουμένη πολιτικὴ ἱκανότης νὰ
ἀποκλεισθῶσιν ἀπὸ τὴν μετοχὴν εἰς τὰ πολιτικὰ ἐπαγγελ-
ματα καὶ ἀξιώματα· ἀλλ' εἶναι πολλῶ μᾶλλον κατὰ τὰς
μαρτυρίας τῆς ἱστορίας ἐπιθυμητὸν, ὥστε αἱ φρατορίαὶ ἐν τῇ
πολιτείᾳ νὰ μὴ μένωσι κεχωρισμέναι ἀλλήλων μῆτε κατὰ τὸν
ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἰνδίαῖς ὀργανισμὸν τῶν φυλῶν, μῆτε κατὰ
τὸν εἰς τὰς ἐργατικὰς συστάσεις (ισνάφια) διατηρούμενον
δεσποτισμὸν, ὥστε νὰ κατέχωσι δυναστικῶς τοὺς ὁμοτέχνους
περιορισμένους, καὶ νὰ μὴ συγχωρῶσι τὴν μετάβασιν ἀφ'
ἐνὸς ἐπαγγέλματος εἰς ἄλλο, ἢ νὰ δυσκολαίνωσιν αὐτὴν τὰ
μέγιστα. Ἡ μεγάλη Βρεταννία εὗρε τὸ μέγεθος αὐτῆς, φυλάτ-
τουσα τὸ ἐναντίον σύστημα· καὶ Πέτρος ὁ Α' τῆς Ῥωσίας,
Φρειδερίκος ὁ Β' τῆς Πρωσίας καὶ ὁ Ναπολεὼν ἀπέβλεπον κα-
τὰ τοὺς εἰς τὰ ἀξιώματα διορισμοὺς μόνον ἐπὶ τὸν ἄνδρα,
καὶ ὅχι ἐπὶ τὴν κατάστασιν· κανεὶς δὲ πολιτικὸς δὲν θέλει ἀρ-
νηθῆναι, ὅτι οἱ ἡγεμόνες οὗτοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δὲν ἐπέτυχον
τοὺς καταλλήλους ἀνδρας εἰς τὰ ἀρμοδία ὑπουργήματα.

Ἀλλὰ, κατὰ τὰς εἰς τὴν εἰσαγωγὴν ἐκτεθειμένας ιδέας,
ποτὲ ἢ κρίσις καὶ ἀπόφασις περὶ τοῦ τί ἀνήκει εἰς τὸ σύν-
ταγμα, τὴν κυβέρνησιν καὶ διοίκησιν, δὲν πρέπει νὰ γίνε-
ται προπετῶς παρὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ πρώτου.

Ποῦ δὲ κατήντησαν αἱ ἀρχικαὶ ὀνομασθεῖσαι συνελεύσεις
ἐν Γαλλίᾳ, διδάσκει ἡ τύχη τῶν τριῶν πρώτων συνταγμάτων
τῆς βασιλείας ταύτης τοῦ 1791, 1793 καὶ 1795 ἔτους· τὸ
αὐτὸ διδόμενον εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὴν Βελγικὴν Δημοκρα-
τίαν, καὶ εἰς ὅλας τὰς πολιτείας, ὅσαι ἐμιμήθησαν τὰς ἀρ-
χὰς τῶν τριῶν πρώτων συνταγμάτων τῆς Γαλλίας· ἀλλὰ δὲν
πρέπει, ναί, κανὲν σύνταγμα ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ὁμοιάζῃ τὰ σερε-
ότυπα γράμματα, ἐπειδὴ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ φύσεως
προκόπτει ἀκαταπαύτως, καὶ πᾶν σύνταγμα εἶναι τοσοῦτον
τελεσιουργότερον, ὅσον εἶναι σύμφωνον μὲ τὸν βαθμὸν τῆς
παιδείας, εἰς τὸν ὅποιον ἔφθασε τὸ ἔθνος καθ' ἣν στιγμήν ἐκεῖνο
λαμβάνει ὑπαρξίν· ὅμως ἡ ἀδιάκοπος καὶ ἐτησίᾳ ἀλλαγὴ τῶν
βουλευτῶν, ἡ ἀπὸ καχεκτικῆς θελήσεως τοῦ πλήθους κρεμα-
μένη ἐκλογὴ τῶν ἐκλογέων τῶν ἀντιπροσώπων, αἱ ἐκλογαὶ τῶν
δημογεροντιῶν, τῶν κριτῶν καὶ ἄλλων πολιτικῶν λειτουργῶν,
γινόμεναι παρὰ τοῦ λαοῦ, καὶ ἡ συχνὴ μεταβολὴ τῶν προσώ-
πων τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἐγένετο τοῦτο εἰς τὸ Διρεκτόριον
τῆς Γαλλικῆς, τῆς ἐντὸς Ἀλπειῶν, τῆς Βαταυικῆς καὶ Ἑλβε-
τικῆς δημοκρατίας, εἶναι ἀσυνάρτητος μὲ τὴν σερεότητα, τῆς
ὁποίας χρῆζει ἀναγκαίως ὁ ἐσωτερικὸς πολιτικὸς βίος, ἐὰν
μέλλῃ νὰ ἐπιδώσῃ. Ἀληθές· λέγει ὁ Μιγνὲτ (ἱστορ. τῆς
Γαλλ. ἐπαν. τομ. 1.), ἡ ιδέα τῆς τοῦ ἔθνους κυριαρχίας ἔκα-
μνε γιγαντιαίας προόδους. Πάντες, ὅσοι δὲν συνηριθμοῦντο εἰς
τοὺς ἐν τοῖς πρᾶγμασι, συνήρχοντο εἰς συνελεύσεις καὶ ἐβου-
λεύοντο· οἱ στρατιῶται εἰς τὸ Ὀρατόριον, οἱ ῥάπται εἰς τὸ Κλο-
νάδε, οἱ κομωτῆρες εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία, οἱ οἰκοθεράποντες εἰς
τὸ Λουβρὸν. Πόσον συχνὰ ἤρχοντο εἰς ἀναβρασμὸν αἰδημοκρα-
τίαι τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι μῆτε καὶ ἀπόλυτοι δημοκρα-
τίαι ἦσαν! καὶ τί δὲν ἐτόλμησεν ὁ ὄχλος τῶν Παρισίων,
ὅταν ἔδωκαν εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὰ ὅπλα οἱ κυοφοροῦντες ἤδη
εἰς τὴν κεφαλὴν τὴν ιδέαν τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ! ποτὲ
δὲν ἤθελον μίαναι αἱ ὠμόταται αἱματώδεις σκηναὶ τὴν ἱστο-
ρίαν τῆς τελευταίας δεκάδος τῆς παρελθούσης ἑκατονταετη-
ρίδος, ὡς ἐγένετο, ἂν ἤθελον πράξει ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἐν τῇ Γαλ-
λίᾳ ἀπὸ τοῦ 1774 πᾶν ὅ,τι ἦτον δυνατόν, καὶ ἂν δὲν
προσεκάλουν αὐτὸν νὰ καταστῇ κύριος τοῦ συντάγματος,
τῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς διοικήσεως τῆς πολιτείας. Μὲ
αἰώρους καὶ ἡμιπέπτους περὶ πολιτείας ιδέας κατεπεί-
γοντο οἱ ἠθικῶς ἀνήλικες εἰς τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς· δοξομανεῖς
ταχεῖν ὑψώσιν ποθοῦντες ἐδημοκόπουν τὸν ὄχλον κατ' ἀρ-
χὰς μέχρις ὅτου ἐξώπλιζον τὸ ἥμισυ αὐτοῦ κατὰ τοῦ
ἄλλου ἡμίσεος, καὶ ἔφερον αὐτὸν οὕτως εἰς τὰς ἐμφυ-
λίους μάχας, ἢ ἐκ τῶν δεσμωτηρίων εἰς τὴν σφαγὴν.
Πρῶτον μετὰ τὴν παῦσιν τῶν ἀρχικῶν συνελεύσεων ἡσύχασεν
ἡ Γαλλία καὶ ἀπῆλθε σύνταγμα, τὸ ὅποιον διήρκεσε μέ-
τινας προσθήκας τοῦλάχιστον ἀπὸ τοῦ 1799 μέχρι τοῦ 1814.
Ὅταν ἄρα μέλλωσι νὰ προσκληθῶσιν ἀπεσταλμένοι ἐκ τῶν ἐρ-
γατικῶν καὶ γηπονικῶν κλάσεων τοῦ ἔθνους εἰς τὰς βουλευ-
τικὰς συνελεύσεις, ὁ ἐκλεκτικὸς νόμος ἃς προσπάτη τὴν
ἐκλογὴν ὅχι εἰς τοὺς εἰσφέροντας περισσότερον, ἀλλ' εἰς τοὺς
προικισμένους μὲ τὰ μεγαλύτερα προτερήματα· καθότι εὐ-
ρίσκονται ἐν πάσῃ χρησῇ καὶ προκοπούσῃ πολιτείᾳ πολιτικῶς
ἡλικεῖς εἰς τὴν κλάσιν τῶν τεχνιτῶν καὶ γεωργῶν ἐπ' αὐτοὺς
ἃς πίπτῃ ἡ ἐκλογὴ, ἐπειδὴ καθ' ὅσα ἤθελον ἐλλεῖπει οὗτοι
διὰ τὸ ἀδυσχέτητον τῆς ἀπαγγελίας, θέλουν ἀναπληροῦν ταῦτα
διὰ τῆς ὑγιούς κρίσεως, διὰ τῆς ἀπλότητος καὶ μὲ τὸ ἀνε-
πίλητον αὐτῶν εἰς τὰς ψηφοφορίας. Ἐπίσης δὲ εἶναι ἀνάγκη,

οι εἰς κοινοβουλευτικὰς πολιτείας τάττονται ὡς κληρωτοὶ εἰσὶν, εἰρηνοδίκαι, διοικηταὶ ἐπαρχιῶν, νὰ ἔχωσι ἀπαντα- τοῦ ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν δημοσίαν ὑπόληψιν τῶν συμπολιτῶν, καὶ νὰ ᾖναι κατὰ τὴν πολιτικὴν ὁξυδέρκειαν καὶ αἰσθησιν, πρὸς ὅποιον δὲν ἀπαιτεῖται πολιτικὴ βαθύνοια, ἀνώτεροι τοῦ λαοῦ, τὸ ὅποιον ὑπόκειται εἰς τὴν αὐτῶν ἐπιρροήν. Ποτὲ μὲν δὲν θέλει εἶναι δυνατόν νὰ παραδοθῇ ἡ ἐπαγγελματικὴ διαχείρισις τῆς δικαιοδοσίας, ἢ τῆς ἀστυνομίας εἰς ἄνδρας τοῦ λαοῦ· ἐπειδὴ ἡ πολιτικὴ ὑπηρεσία, ἥτις χρήζει πολυ- τοῦ ἐπιστημονικῆς προπαρασκευῆς καὶ ἔξεως, διὰ μόνης τῆς πράξεως βραχυπρόθεσμον ἀποκτωμένης, δὲν δύναται νὰ ἐπι- κρατῇ εἰς ἄνδρας, οἵτινες μετέρχονται μετ' αὐτῆς καὶ ἰδιω- τικὸν ἐπιτήδευμα, τὸ ὅποιον φέρει αὐτοὺς εἰς διαφόρους ἀντι- κειμενίας μετ' ἄλλων πολιτῶν, ἀπὸ τοῖς ὁποίοις ὁ πολιτικὸς λειτουργὸς εἶναι ἀνάγκη νὰ διατελῇ πάντῃ ἀνεξάρτητος κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως· διότι, καθὼς ἡ δικαιοδο- σία καὶ ἀστυνομία εἶναι ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἄλλων ταγμά- των καὶ κλάσεων ἐν τῇ πολιτείᾳ διὰ νὰ ἐπικρατῇ ἡ ἰσότης τοῦ νόμου κατ' ὅλην τὴν ἐκτασιν τῆς πολιτείας, ἐπίσης εἶναι ἐπὶ ἀνάγκῃς ὅτε δικαστὴς καὶ ἀστυνόμος νὰ εἶναι ἀνώτεροι τῶν μεσαίων καὶ κατωτέρων κλάσεων τοῦ ἔθνους, τὰς ὁποίας ἡ μὲν ἀστυνομία ὀφείλει νὰ ἐποπτεύῃ, ἡ δὲ δικαιοσύνη νὰ κρίνῃ· διὰ τοῦτο ἄρα πρέπει καὶ οἱ κληρωτοὶ νὰ κρίνωσι μόνον περὶ τῆς πράξεως αὐτῆς, ἂν ὑπάρχῃ ἢ ὄχι, οὐδέποτε ὅμως περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου εἰς τὴν προκειμένην περί- πτωσιν· καθότι εἰς αὐτοὺς δὲν προσήκει τὸ ἀξίωμα τοῦ δι- καστοῦ, ἀλλ' ἐπετράπη ἀπλῶς ὁ ἐλεγχος τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθώο- τητος τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὸν φυσικὸν αὐτῶν νοῦν, κατὰ τὴν συνείδησιν αὐτῶν καὶ κατὰ τὸ ἀδέκαστον, τὸ ὅποιον πρεσβεύει περὶ αὐτῶν ἡ δημοσία γνώμη.

Εἰς πρὸς τὴν διοίκησιν δὲ τῶν προσόδων, ἐννοεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι ποτὲ δὲν δύναται τὸ πνευματικὸν αὐτῶν (ἡ εὐρε- σις τῆς καθαρᾶς προσόδου, διὰ νὰ ἀναλογηθῇ κατ' αὐτὴν τὸ τοῦ φόρου πηλίκον, ὁ ὑπολογισμὸς τῆς πρὸς ἀλλήλους σχέσεως τῶν ἀμέσων καὶ ἐμμέσων φόρων, ἡ ἐπιθεώρησις τῆς εἰς τοὺς φόρους συνδρομῆς τῶν ἀλλοδαπῶν διὰ τελῶν εἰσαγωγῆς καὶ διακομίσσεως) νὰ ἐπιτραπῇ εἰς ἄνδρας ἐκ τοῦ λαοῦ· ἀρ- μοδίως ὅμως δύναται νὰ ληφθῶσιν ἐξ αὐτοῦ πρὸς μηχαν- ισμὸν τῶν λογαριασμῶν, εἰσπραξίν μερικῶν φόρων, λογα- ρισμὸν τῶν εἰσπραχθέντων ποσοτήτων, διατήρησιν τοῦ ἐλέγ- χου, καὶ εἰς παρόμοια τεχνικὰ ἔργα, ἄνδρες ἐπιτήδευοι, οἱ ὅποιοι ἐνίοτε ὑπερτεροῦσι κατὰ τὴν λογιστικὴν δεξιότητα τοὺς πρώτους πολιτικοὺς ἄνδρας τοῦ ἔθνους, καὶ τοὺς εὐκλεε- στάτους τῶν πεπαιδευμένων.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν στρατιωτικὴν διαχείρισιν, ἡ ἀκρι- βὴς ἀλλεπαλληλὸς ὑποταγὴ, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ ἐνο- πλος δύναμις τῆς πολιτείας, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι ἀνάγκη νὰ ἡρεμῇ, ἐν ἄλλως δὲν μέλλωσι δι' αὐτῆς νὰ ἀνατρα- πῶσι τὰ τέλη τῆς πολιτείας, γίνεται εἰς τοὺς δημαγωγοὺς πρόσκομμα, ὥστε σπανίως ἐπιτυχάνουσιν ἐνταῦθα τὸν σκοπὸν αἱ δὲ ἐπισφαλεῖς δοκιμαίαι αἱ τολμηθεῖσαι εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ, Νεαπόλει, Πεδεμοντίῳ καὶ Ῥωσίᾳ, κατευνάσθησαν αἱ πολλαὶ ἄμικ ἀναρροῖσαι, ἡ καὶ κατεπολεμήθησαν εἰς πολλὰ σύντομον καιρὸν παρὰ τὸ σύ- νηθες. Καταπολεμοῦνται δὲ δυσκόλως μόνον, ὅταν διεγεί- ρωνται ολόκληροι οἱ λαοί· ἐπειδὴ αἱ ἀτκατοὶ ἀγέλας, ἅμικ λάβωσιν εἰς χεῖρας τὰ ὅπλα, δύναται μὲν διὰ τοῦ πλήθους νὰ τελεσφορήσῃσι μεγάλα ἀποτελέσματα· ἀλλ' ὅμως μετὰ

τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοπούμενου, μόλις εἶναι δυνατόν μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ φειδοῦς νὰ ἐπανακληθῶσιν εἰς τὴν προτέραν πολιτικὴν τάξιν. Ἐπειδὴ αἱ πολιτεῖαι τῆς σημε- ρινῆς Εὐρώπης δὲν πρέπει νὰ ὁμοιάζωσι στρατεύματι ἑτοιμα, ὡς αἱ ἀγέλας τῶν Οὐνῶν, Μαγγιάρων καὶ Ταρτάρων κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα. Ὅχι κατὰκτησις, ἀλλὰ διαφύλαξις τῆς ὁλομελείας τῶν πολιτῶν καὶ τῆς δικαίας κτηματικῆς κατα- στάσεως τῶν πολιτειῶν· ὄχι ἐρήμωσις, ἀλλ' ἐργασία, καὶ διὰ τῆς ἐργασίας ὑψηλοτέρα παιδεία καὶ εὐπραγία σερεσ. Ταῦτα εἶναι, ὅσα προβάλλει τὸ δίκαιον καὶ ἡ πολιτικὴ εἰς τὰς κυβερνήσεις τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, καὶ κατορθύ- νονται μάλιστα βαθμηδόν, ὅταν ἐκάστη Κυβέρνησις πρεσβεύῃ εὐκρινῶς τὸ ἀξίωμα·

«Μηδὲν διὰ τοῦ λαοῦ πάντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.»

Πρὸς τὸν Ἐκδότην τῆς Ἐθνικῆς Ἐφημερίδος.

Μία τῶν διαφόρων πραγματειῶν, τὰς ὁποίας μεταφράσας, ἔ- χω ἐτοίμους εἰς ἐκδοσιν, εἶναι καὶ ἡ ἀνωτέρω τοῦ Κ. Ποελιτζ, διδασκάλου τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας, περὶ τοῦ ἀποφθέγματος τοῦ Ναπολέοντος. Ἐπιθυ- μῶν τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς ἐν τῷ παρόντι, διότι διδακτι- κωτάτη ἄλλως οὐσα, εἶναι χρήσιμος προσέτι καὶ εἰς τὰς σημερινὰς μας περιστάσεις, ἀξιῶ, καταχωρήσατε αὐτὴν εἰς τὴν ἐφημερίδα σας. Οἱ ἀναγνώσται αὐτῆς, εἴμαι βέβαιοι, θέλουν λάβει καὶ τέρψιν καὶ ὠφέλειαν.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 29 Ἰουνίου 1832.

Ο φίλος σας Γ. Ἀθανασίου.

Ποικίλα.

Κατὰ τὰς ἀκριβεστέρας παρατηρήσεις ὑπελογίσθη, ὅτι ἡ τοῦ κόσμου ὅλου πληθὺς ἀναβαίνει εἰς 737, 000, 000, καὶ ὅτι ὁ τῶν ἐφημερίδων ἀριθμὸς, εἰς τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κό- σμου, μετὰ τῆς Ωκεανίας, εἶναι 3158. Ἡ Ἀσία τὸ πλέον πο- λυάνθρωπον μέρος (διότι ἔχει 390,000,000 κατοίκους) δὲν κοινοποιεῖ παρὰ 27 ἐφημερίδας, ἐκ τῶν ὁποίων 9 εἰς Καλκούταν. Ἡ Εὐρώπη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι εἶναι 227, 700, 000 κοινοποιεῖ 2142· ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου 490 εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ 483 εἰς τὰς Βρεταννικὰς νήσους, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι εἶναι ἐν τρίτον ὀλιγώτεροι τῶν τῆς Γαλλίας. Τὰ Γερμανικὰ ὁμόσπονδα κράτη, ἅτινα περιέχουσι 13,000,000 κατοίκους, κοινοποιοῦσι 305· ἡ Πρωσία, τῆς ὁποίας οἱ ἐγκά- τοικοι εἶναι σχεδὸν ἴσοι τὸν ἀριθμὸν, 288· ἡ Ῥωσία καὶ Πο- λωνία 48, ἡ Ολλανδία 150· ἡ Ελβετικὴ Δημοκρατία 30· ἡ Σουηκία καὶ Νορβηγία 82, Δανειάρκα 80· ἡ Ἰσπανία, τῆς ὁποίας ὁ λαὸς εἶναι σχεδὸν ἴσος μὲ τὸν τῶν Ὁμοσπόνδων Γερμανικῶν ἐπικρατειῶν 13,900,000, δὲν ἔχει παρὰ 12 ἐφημερίδας· ἡ Πορτογαλία 17, αἱ δύο Σικελίαι 1, τὸ Πα- πικὸν κράτος 6.

Ἡ Ἀμερικὴ, τῆς ὁποίας ἡ πληθὺς εἶναι 39,000,000, ἔχει 978 ἐφημερίδας, ἐκ τῶν ὁποίων 840 εἶναι εἰς τὰς Ὁμο- σπόνδους ἐπαρχίας· τὰ τοῦ Μεξικικοῦ Ὁμόσπονδα κράτη μὲ λαὸν 7,500,000 κοινοποιοῦν 28, ἡ Βρασιλὶα μὲ 5,000,000, μόνον 8, καὶ ἡ Κολομβία μὲ 3,000,000 ἔχει 20· ἡ Ἀγγλι- κὴ Ἀμερικὴ μὲ πληθὺν 2,290,000 κοινοποιεῖ 20· ἡ Ἰσπα- νικὴ 4, ἡ Γαλλικὴ 3, καὶ ἡ Δανικὴ 2· Χαίτη, τῆς ὁποίας ἡ πληθὺς εἶναι 950,000, ἔχει 5, ἡ Ἀφρικὴ, ὅπου οἱ κάτοικοι συμποσοῦνται εἰς 60,000,000, δὲν ἔχει παρὰ 12 ἐφημε- ρίδας, καὶ ἡ Ωκεανία μὲ 30,000,000, μόνον 9.

(Ἐστὶν Φραγκοφουρτίου.)